

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Punctum Difficultatis 4. Quotuplex sit Unitas in particulari, quid hæc
ceitas?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

cisum ab unitate, non est aliud à se nec est multiplex, ergo adhuc unum.

RESPONDETUR. Si inquiratur Antecedentis ratio, cur animal prout præcisum à differentiis non sit lapis, hæc erit, quia definitio animalis, non est definitio lapidis, cum ergo etiam definitio entis ut sic, non sit definitio unitatis, ut sic, fit ut adhuc ista præscindi debeant; ens autem ipsum præcisum, præscindit, prout subest nostris conceptibus, ab hoc ipso: non est aliud, licet in re, non sit aliud, præscindit etiam ab hoc, quod est multiplex esse, consequenter cum præscindat prout subest nostris conceptibus, ab hoc: non est aliud, prout subest nostris conceptibus, non est unum Formaliter.

Punctum Difficultatis 4.

*Quotuplex sit unitas, in particulari?
quid hæceitas?*

DE unitate universalis, formali, convenientis, egi in Logicis, de transcendentali hic immediate. De unitate per se, & unitate per accidens, innui aliquid in Physicis & nunc dico. Illud est unum per accidens, quod in re est multiplex, moralem autem vel artificialem habet unitatem. Moralem unitatem habet exercitus unus, artificialem domus. Unum autem per se, est unum simpliciter, vel ratione identitatis, ut sunt unum simpliciter substantiæ spirituales & entia simplicia, vel ratione ordinis essentialis proportionalis, qualis est unitas in composito ratione materiæ & formæ substantialis, inter quæ reperitur ordo essentialis; quia autem utrumque est substantia; est ordo ille proportionalis, vel ratione ordinis essentialis simpliciter; nam etiam inter materiam & albedinem est unum per se, licet accidentale, ordinariè tamen unum per se, supponit pro illis inter se ordinatis proportionalibus. Vel certe utrum per se, est ratione continuationis, & sic unum per se est ignis, aqua, aliq; homogenea substantialia, dixi substantialia, quia non dicitur albedo esse unum per se, quamvis partes illius, sint homogeneæ. De unitate individuali seu hæceitate.

ASSERO I. *Non esse idem formaliter, unitatem hæceitatis, & unitatem transcendentalem.* Tum quia Unitas hæceitatis, est inferior unitate specifica, illamq; ultimo contrahens, cum tamen etiam abstractissimæ rationes, dicant unitatem transcendentalem. Tum quia Unitas transcendentalis, est attributum entis ut sic, unitas individualis, non est attributum ut sic, cum multa participent de ente ut sic, sintq; ens formaliter & unum formaliter, sine eo quod sint unum individualiter, qualia sunt genera & differentiæ genericæ speciesq; quæ tales. Tū quia unitas illa hæceitatis, coincidens cum unitate transcendentali, vel

est quid posterius specie quàm ultimo contrahit, vel prius, si posterius, ergo non est transcendentalis, quia hæc sequitur conditionem entis, quod est prius specie, si prius specie, ergo non est unitas hæceitatis, quia individua, adeoque rationes illorum constitutivæ, sunt posteriora speciebus, cum sint inferiora specierum.

ASSERO II. *Principium formale & rationem constitutivam hæceitatis non esse collectionem accidentium.* Ratio. Quia secretis omnibus accidentibus, & annihilatis, potest manere substantia eadem, de qua quæro: an sit hæc quæ fuit vel non? si est hæc quæ fuit, ergo secretis omnibus accidentibus, convenit illi hæceitas. Si non est hæc, ergo non manet eadem quæ fuit, quia esse eandem & hæc, verbis differunt, & tamen manere eandem ponit suppositio. Deinde nisi des processum in infinitum, ipsa accidentia in particulari non sunt individua per collectionem accidentium, ergo & in præsentem idem dicendum.

ASSERO III. *Principium individuationis, non esse materiam signatam.* Nomine materiæ signatæ, intelligunt Thomistæ materiam primam quantitate affectam. Ratio. Tum quia vel cujuscunque individuationis est principium materiæ signata, vel talis in particulari; si primum. Ergo cum Deo; Angelis, animæ rationali, non competat ratio materiæ quantitate affectæ, nec competet illis hæceitas; si dicatur secundum. Ergo non responderetur ad statum quæstionis; quia hic quæritur de principio individuationis ut sic. Tum quia collectio accidentium non est principium individuationis, ergo nec materiæ signatæ; nam pro utraque parte eadem rationes applicari possunt. Tum quia si materiæ signata est principium individuationis, vel est principium tunc cum est unita, vel cum non est unita? si tunc non, nisi cum est unita, ergo animæ separatæ non sunt individua; si autem etiam, cum est non unita, ergo formæ ordinatæ ad eandem materiam signatam, omnes eadem erunt numero, idemq; erit numero, calor, color, siccitas humiditas & quæ recipi possunt in eadem parte materiæ signatæ. Et certe de ipsâ materiâ, & de ipso signante, hoc est quantitate, quærete restat, undenam individuentur?

ARISTOTELES & S. THOM. Qui in oppositum citantur loquuntur de materiæ signatæ, tanquam signo manifestiori individuationis, quoad nos, vel loquuntur de materiæ metaphysicâ h. e. ipso toto, quod recipit ex modo concipiendi individuationem, tot enim sunt individua, quot tota, quæ ipsa tota exigunt individuationem, suntque radix hæceitatis adeoque principium illius. Quamvis autem non individuentur accidentia à materiæ signatæ, nondum sequitur duo accidentia solo numero distincta, posse esse in eodem subjecto, quia otiositas alterius, deponit unitatem accidentis.

ASSERO IV. *Hæceitatem & unitatem individua-*

† G 3

dualem

dualem aliquo modo distingui posse ratione diversarum conceptibilitatum: Nam hæcceitas quæ talis, numerum non importat, importat eum unitas individualis. Hæcceitas de se significat id, quod demonstrabile est tanquam hoc aliquid: Unitas autem non importat aliud, præter negationem aliquam divisionis. Hæc tamen duo ordinariè confundi solent, nam & sine se reperibilia non sunt, & in ordine ad scientias, parvam aut nullam habent differentiam.

ASSERO V. *Hæcceitatem & unitatem individualement condistinguendo adhuc ille ipse dupliciter spectari possunt.* Imprimis secundum quod in re sunt, deinde prout subsunt nostris conceptibus. Hæcceitas prout in re est, est ipsum est, tanquam hoc aliquid demonstrabile, vel ipsum ens, prout determinatum ad esse hujus. Jam autem eadem hæcceitas, prout subest nostris conceptibus, est formalitas determinativa entis, ad esse hujus. Porro ipsa unitas individualis in re spectata, est ipsa natura negans divisionem in se, tanquam hoc aliquid demonstrabile: prout autem subest nostris conceptibus, erit formalitas, quæ est negatio divisionis in se, tanquam hoc aliquid demonstrabile. Addo Ly tanquam hoc aliquid &c. ad distinguendum melius unitatem individualement ab unitate ut sic, quæ dicit negationem divisionis in se, non restringendo qualiter.

BONITAS autem hujus explicationis probari debet, quia scilicet sic explicari hæcceitatem nihil vetat: ex aliâ parte illa nec realiter, quia hoc esset multiplicare entia sine necessitate, nec formaliter ex natura rei Scotistè distinguitur: quia hæc distinctio aliàs est impugnata, ergo distinguetur & explicabitur, non nisi per rationem.

Quod autem hæc ipsa unitas non sit aliquid essentialiter. Ratio est. Tum quia concipitur per modum accidentis Metaphysici. Tum quia essentialiter differre coincidet cum eo, quod est specie differre. Tum quia diversa est ratio, cur differentia specifica adferat essentialem perfectionem; quia si illam non adferret non distinguerentur essentialiter & specie Bos & Leo. Sed de hoc ubi de anima rationali, & ejus ab alterâ anima rationali, distinctione.

Punctum Difficultatis 5.

De reliquis individualement unitatem concernentibus.

Restat difficultas, quodnam sit principium individuationis modalitatum. Et quidem non est difficultas de principio individuationis intrinseco, quod non aliud est quam ipsa enti-

tas modalis tanquam hoc aliquid demonstrabile &c. Sed est difficultas de individuatione quasi extrinseca: An scilicet per principium à quo procedunt, an per terminum, an per utrumque individuentur; in idem recidit si quæras:

ASSERO I. *Actionem secundum quod importat modalitatem requirere essentialiter Principium hoc.* Ratio. Quia ille modus est essentialis determinatio, vi cuius principium, à non esse agentis, ad esse agentis transit; si autem ab alio principio pendere posset, non esset essentialis determinatio, hujus agentis. Rursum si actio posset variare principium, posset in rerum natura esse actio, v. g. qua Adam generavit Abelem, & non esse posita ab Adam, hoc autem non potest dici; quia aliàs illa actio, adnexaque illi modalitas, non esset sufficiens determinativum, per quod transeat Adam à non esse generantis ad esse generantis. Quare autem potest esse diversorum principiorum idem effectus, & non potest esse actio quæ agit unus, actio aliùs in quantum importat modalitatem, hoc oritur ex definitione modi, quod sit entitativa determinatio.

ASSERO II. *Unum eundemque numero effectum, potuisse produci diversis actionibus numero.* Ratio. Tum quia intra eandem speciem continentur plures numero effectus, ergo & respectu ejusdem termini, plures numero actiones. Tum quia cum individuat effectuum, illorumque quoad hoc esse determinatio, pendeat à Deo, ergo apparet pluribus actionibus & principiis eisdem subesse. Tum quia id non implicat.

ASSERO III. *Unionem secundum quod non est sine modo, per alios autem modos, posse unam, per diversas numero actiones produci.* Ratio. Tum quia unus idemque Abel, potuisset produci diversis actionibus, non esset autem idem, si eadem unio per diversas actiones non produceretur, quia unio essentialiter in sententia modalium ingreditur compositum. Tum quia si quis asserat quod unio à diversis principiis producat, nihil asseret, quod sit contra naturam modorum, quia unio vel illi annexa modalitas, non est essentialis determinatio agentis sed materiæ & formæ. Tum quia id non repugnat. Ceterum unio est essentialis determinatio hujus materiæ & hujus formæ, ita ut hujus materiæ unio A. non possit esse unio materiæ. B. aliàs illa non esset sufficiens ratio transitus ad esse uniti.

DICES I. Principium non respicit essentialiter actionem; ergo neque actio principium.

RESPONDETUR. Si sensus sit antecedentis, potest esse principium & non esse actio, verum est antecedens, sed falsa consequentia. Ratio: quia ipsum principium, non est essentialiter determinatum ad esse agentis formaliter, secus ipsa actio. Si autem antecedentis sit iste sensus: principium potest agere & non actione quæ fit illius: nego antecedens.

DICES II. Actio in specie potest variare principium.